

**MESAJELE DE BINECUVÂNTARE ALE CONDUCĂTORILOR DE BISERICI
pentru serviciile ecumenice din timpul Săptămânii de Rugăciune pentru
Unitatea Creștinilor 2006 A.D.**

Iubiți frați și surori în Hristos Iisus, Domnul nostru,

Cu bucurie sfântă, ne adresam fraților voastre la acest început de an, când ne regăsim împreună în sfintele lăcașuri, cu ocazia Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor, prilej binecuvântat de a slăvi, după cuviință, pe Dumnezeu Cel în Treime lăudat, de a ne reîntâlni și de a reflecta asupra misiunii și împreună lucrării noastre pe calea către unitate.

Anul pe care tocmai l-am încheiat a fost presărat cu momente de grea cumpănă pentru milioane de familii din țara noastră și din întreaga lume, care și-au pierdut pe cei dragi sau și-au văzut munca de o viață năruindu-se într-o clipă. Solidaritatea și dragostea pe care Biserica noastră, împreună cu celelalte Biserici creștine din România, le-au arătat față de semenii noștri s-a concretizat nu doar prin rugă-ciunile înălțate lui Dumnezeu, ci și prin fapte de ajutorare, indiferent de neamul căruia îi aparțin sau de credința pe care o împărtășesc. Toate aceste strădanii ale noastre sunt împliniri ale cuvintelor Mântuitorului Hristos că ”unde sunt

doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18,20), cuvinte la care suntem invitați să reflectăm în această săptămână de rugăciune comună, împlinind fapte ale dragostei și ale milei creștine.

În acest duh al frățietății, suntem, de aceea, chemați neîncetat fiecare dintre noi, de către Fiul lui Dumnezeu, întrupat din iubire față de oameni, Care, prin Duhul Sfânt, lucrează în Biserică la mântuirea noastră, să împlinim, prin credință și fapte bune, îndemnul Mântuitorului: „Fiți desăvârșiți precum Tatăl Vostru Cel ceresc desăvârșit este!” (Matei 5,48).

Cu aceste gânduri, Vă îmbrățișez pe toți în Hristos Domnul nostru și Vă împărtășesc părintească binecuvântare.

† *T E O C T I S T*

Arhiepiscop al Bucureștilor,

Mitropolit al Munteniei și Dobrogei,

Locțiitor al Cezareei Capadociei,

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

* * *

Iubiți frați și surori în Domnul,

Catedrala armeană din București, după o lungă perioadă de izolare datorată reconstrucției, își deschide din nou porțile pentru toate surorile Bisericii și credincioșii lor, tresărind, fiică a Armeniei, datorită acestei bogății de credință ce-i luminează bolțile, acum, în acest început de an, când Bunul Dumnezeu ne-a dăruit încă un ceas de rugăciune frățească. Ca după orice început, proaspeți și reînnoiți de Nașterea Domnului, ne unim încă o dată glasurile întru Slava lui Dumnezeu și unirea Bisericii.

Unde ar putea Milostivul și Iubitorul de Oameni, Dumnezeu, să-și facă simțită puterea iubirii dacă nu în locul în care fiii Săi își împletesc vocile inimilor întru slava Sa? Este aici. Este în adunările în care credincioșii diferitelor confesiuni creștine, în limbi diferite, plini de curățenia credinței, se întorc cu pioșenie către Chipul după care au fost zămislți, redând Acestuia fericirea unității exprimată într-o singură Biserică, așa cum le-a fost dăruită dintru început.

Iubirea și pacea ne vor fi dăruite, căci facem după spusa Lui, rugându-ne într-un glas. Iar prin iubire și pace vom putea îmblânzi și uita valorile istoriei care ne-au despărțit, cu care tot noi,

oamenii, ne-am încercat unii pe alții. Vom putea, datorită harurilor acestea sfinte, să dobândim înțelepciunea și răbdarea de a ierta fraților noștri cele ce ni se par greșite, amintindu-ne greșelile noastre, făcându-ne vrednici de iertarea Celui ce ne mântuiește pe toți, deopotrivă.

Facă Bunul Dumnezeu ca aceste săptămâni de rugăciune ecumenică, devenite tradiție, să fie pasul dintâi întru punerea temeliei Bisericii Mamă, existentă până acum în chip diferit, împărțită între noi toți, cei ce ne rugăm în aceste zile. Să se reîntregească și în trupul său pământesc, așa cum o slăvim, unită, în slăvitul ei trup ceresc. și asta cât mai curând, după puterea noastră și voia Celui de Sus.

Dumnezeu să fie cu noi toți, întru Slava Sa. Amin!

Arhiepiscop Dirayr Mardichian

Arhiepiscopul Bisericii Armene din România și Bulgaria

* * *

„Unde sunt doi sau trei adunați în numele meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor”. (Mt. 18, 20)

Versetul biblic propus drept temă de meditație pentru Octava de rugăciune pentru unitate din acest an a cultivat în creștinii din toate timpurile convingerea că orice reunire în rugăciune, fie și numai a câtorva persoane, actualizează prezența Mântuitorului nostru, actualizare care consolidează orice inițiativă a Bisericii de a gestiona situații dintre cele mai diverse. Această prezență a fost și rămâne în permanență pentru noi dătătoare de speranță, că Isus este alături de Biserică, în anevoiosul ei drum prin istorie, așa cum promitea, de altfel, în momentul înălțării Sale la cer: Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii (Mt. 28,20).

Să nu uităm, totuși, că acest verset reprezintă pentru Biserică, în contextul capitolului 18, inconturnabila condiție ca, în dificilul dialog cu cel care păcătuiește (greșește) (v.15), cu cel care, cu alte cuvinte, iese din logica învățaturii lui Isus, să evite ruptura comuniunii ei vitale. Un climat de rugăciune și o voință puternică de a acționa în numele lui Cristos îi va ține strâns uniți pe cei care vor să fie martori ai Cuvântului mântuitor al Evangheliei.

Un astfel de îndemn al Mântuitorului ne invită, în aceste momente de rugăciune pentru unitate, să invocăm lumina Duhului Sfânt pentru ca, analizându-ne cu toată sinceritatea și smerenia, să recunoaștem că, încetând adesea să iubim drept, am ieșit din logica acestui

Cuvânt acceptând astfel rupturi deosebit de dureroase. Apoi Spiritul acestor zile să ne deprindă a nu mai scoate în evidență mereu păcatele celuilalt. Recunoașterea, fie și numai în adâncul sufletului nostru, a propriilor noastre greșeli și păcate vizavi de unitatea Bisericii, ar constitui un pas important de apropiere.

Fie ca rugăciunea comună din aceste zile să țese legături tot mai trainice între noi, să ne facă să credem tot mai mult în unitate, să ne facă să îndrăgim rugăciunea în doi sau trei, ori de câte ori avem ocazie, fiind ferm convingși că Isus Cristos care a promis că va sălășlui între noi, va realiza în cele din urmă mult dorita comuniune a Trupului său.

Cu binecuvântare,

DR. Ioan ROBU

Arhiepiscop Mitropolit de București – Biserica Romano Catolică

* * *

Iubiți frați și iubite surori în Cristos Isus,

Săptămâna de rugăciune pentru unirea tuturor creștinilor revine și-n anul acesta purtând cu ea suferința Domnului Cristos pentru ne-unitatea creștinilor, dorința Aceluiași Domn și Mântuitor pentru a se repara cât mai curând rănilor dezbinării prin „unirea tuturor” și forța pe care El, Domnul și Mântuitorul, Unul din Treime făcut om, o insuflă, o inspiră și o conferă tuturor acelor care, cu inimă curată și bună se străduiesc să aducă rod în ogorul refacerii unității dintre frații despărțiți.

Săptămâna de rugăciune pentru unire nu se rezumă doar la aceste opt zile, ci ea se constituie într-o coroană a tuturor eforturilor concrete făcute de fiecare Biserică, de fiecare comunitate eclezială în cursul anului care a trecut, având convingerea că nici o rugăciune, nici o jertfă, nici un efort cât de mic și neînsemnat nu rămâne neprimut de Domnul, Cel în Treime adorat și preamărit. Fiecare Săptămână de rugăciune înseamnă, sigur, un pas înainte pe drumul apropierii dintre frați, pe drumul unității.

„Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Mt 18,20). Acesta este cuvântul Domnului, asupra căruia este concentrată toată atenția și reflecția noastră, pentru a-i redescoperi sensul.

Înainte de a spune orice altceva citind și reținând acest verset evanghelic, ne simțim obligați să ne apropiem, atât cât putem, de misterul Preasfintei Treimi, care este fundamentul creștinismului și al întregii noastre credințe. Toate adevărurile de credință din Crezul nostru sunt adunate în jurul dumnezeieștilor Persoane ale Presfintei Treimi. Misterul Sfintei Treimi este misterul unui singur Dumnezeu în trei Persoane egale și distincte. Întreaga liturgie, întreaga rugăciune a Bisericii este centrată trinitar. Viața creștină, în toată complexitatea ei, este marcată de viața trinitară.

Când Isus spune că acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui, acolo este și El în mijlocul lor (cf Mt 18,20), are în vedere comuniunea de viață, de dorință și de iubire dintre oameni, oricâți ar fi ei și de oriunde ar fi ei, comuniune marcată și pecetluită de comuniunea de Viață, de Dăruire și de Iubire existentă și manifestată între Persoanele Sfintei Treimi. Dumnezeu nostru fiind Trinitate și Unitate în același timp, ne invită și pe noi, cei ce mărturisim acest adevăr, și care, fiind diversitate dezbinată și neunită să țintim și să devenim diversitate convertită la unitatea desăvârșită și dorită de Isus, în aceeași Una și Sfântă Biserică.

Descoperirea lui Dumnezeu Unul în Trei Persoane, Tatăl, Fiul și Sfântul Spirit, nu trebuie să rămână străină vieții credincioșilor. Căci, dacă Dumnezeu se face cunoscut în misterul vieții Sale intime, face aceasta pentru a ne invita să pătrundem în Familia dumnezeiască, să devenim fii ai lui Dumnezeu și să participăm la viața și la fericirea lui Dumnezeu. Fericirea Familiei dumnezeieștilor Persoane este aceea de a fi una în iubire, precum și fericirea familiei creștinilor, a marii familii umane trebuie să fie aceea de a fi una în iubire și în credință.

Pentru împlinirea acestui plan măreț și minunat, într-o zi, când timpul era maturat și copt, Unul din Treime, Cuvântul, se face trup și locuiește printre noi, pentru ca noi să vedem mărirea plină de har și de adevăr a Unuia-Născutului din Tatăl (cf In 1,14). Cuvântul făcut trup nu relaționează numai cerul cu pământul, numai pe oameni cu Preasfânta Treime, cât și pe oameni între ei. În ajunul morții Sale mântuitoare pe Cruce, Isus s-a rugat Tatălui pentru noi, zicând: „Ca toți să fie una după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (In 17,21).

Suntem chemați la unitate în diversitate, la comuniune în cunoașterea reciprocă și la dragoste frățească, după modelul Sfintei Treimi. Cristos Domnul este Calea, Sfânta Treime este punctul final. Tot ceea ce conduce și se constituie după modelul Sfintei Treimi este bun și binecuvântat; tot ceea ce îndepărtează de Sfânta Treime trebuie respins ca fiind ceva rău și fără folos.

În numele Preasfintei Treimi fiind adunați la rugăciune curată, sinceră și sfântă, să cerem să-și pună pecetea-I de viață și de iubire peste noi creștinii, care, deseori bulversați pe drumul căutării unității, să nu deznădăjduim, ci să ne rugăm și să nu încetăm să cerem să se facă voia Domnului: Să fim cu toții una!

† *LUCIAN*

Arhiepiscop de Alba Iulia și Făgăraș – Blaj și

Mitropolit al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice

* * *

Iubiți creștini!

Săptămânile de rugăciune pentru unitatea creștină, care se repetă an de an, au ca scop grija pentru comunitate, acolo unde ea există, să ajute efectele ei acolo, unde ea există, dar oameni nu-i recunosc binecuvântările, sau să creeze comunitate acolo, unde ea nu există.

Atunci, când la începutul fiecărui an, în comunitățile diferitelor biserici creștine participăm la ocaziile binecuvântate ale săptămânii de rugăciune, ne putem convinge de adevărul Psalmului 132: „Iată acum: ce este atât de bun sau atât de frumos decât să locuiască frații împreună... că acolo a poruncit Domnul binecuvântarea și viața până'n veac.”

Cuvântul dumnezeiesc care stă la baza învățaturii săptămânii de rugăciune din acest an, este versetul 20. al capitolului 18 din Sfânta Evanghelie a lui Matei: „unde sunt doi sau trei adunați întru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” Domnul nostru Isus Hristos spune aceste cuvinte ucenicilor Săi, și le aduce aminte, la fel ca și nouă astăzi, că temelia comunității este, că El se află în mijlocul nostru atunci când ne adunăm în numele Său.

Astfel, săptămâna de rugăciune cultivă, susține, sau crează comunitatea, la care suntem și noi martori acum, ca membrii Bisericii lui Hristos.

- În bisericile noastre de diferite confesiuni, credincioșii se adună potrivit rânduielilor și tradițiilor fiecărei biserici, la servicii divine, împărtășanii, ore de Biblie și de rugăciune precum și alte manifestări. Copiii și tinerii participă la orele de religie, pregătirea la confirmare și la alte ocazii. Aceste întruniri sunt binecuvântate și sfințite întotdeauna prin aceea că, ele se desfășoară în numele lui Isus Hristos, se propovăduiește Cuvântul Său. El, Cel Unul Născut al lui Dumnezeu ne face cunoscută iubirea, bunătatea și mila lui Dumnezeu. Aceasta menține comunitatea și unitatea noastră. Iar săptămâna de rugăciune de la începutul

fiecărui an ne propovăduiește și întărește în noi prezența lui Hristos, iubirea Sa ocrotitoare, mai ales dacă membrii mai multor confesiuni diferite se pot ruga împreună.

- Din păcate, în fiecare Biserică sunt mulți, care deși în aparență sunt creștini, numai rareori se află acolo unde se aude învățătura lui Hristos, mărturisirea despre El. Domnul Isus Hristos este omniprezent și poate să intervină în orice formă în viața noastră, de aceea este necesar, ca acei semeni ai noștri, care umblă pe căi greșite, să înțeleagă: El ne arată calea cea bună. Experiențele săptămânilor de rugăciune ne arată de mult timp, că oameni, care vreme îndelungată nu au înțeles bucuria comunității în Hristos, s-au schimbat, începând chiar o nouă viață. În Biserica Reformată, săptămâna de rugăciune mobilizează foarte mulți oameni în fiecare an, deseori mai mulți decât în duminicile obișnuite.

- Spuneam că săptămâna de rugăciune poate crea comunitate și acolo, unde ea nu există încă. Lumea noastră plină de suferințe, problemele noastre cotidiene, slăbiciunile noastre împiedică deseori formarea comunității în Hristos. Există încă multe locuri, unde oamenii de diferite limbi sau confesiuni nu văd binecuvântările rugăciunilor comune în prezența lui Isus Hristos. Nimeni nu dorește ca identitatea - de credință sau de alt fel - să fie abandonată, dar trebuie să înțelegem că Domnul nostru Isus Hristos ne oferă să ne ridicăm în rugăciune deasupra granițelor de confesiune, limbă sau chiar etnică, ne oferă viața în pace și iubire, ca astfel să înaintăm împreună spre împărăția glorioasă a lui Dumnezeu.

În acest spirit doresc binecuvântarea lui Dumnezeu asupra săptămâna de rugăciune a anului 2006, ca ea să fie într-adevăr înlesnitoarea formării comunității creștinilor de diferite confesiuni.

Dr. Pap Géza

Episcopul Eparhiei Reformate din Ardeal

* * *

Iubiți frați și surori în Hristos!

„Unde sunt adunați doi sau trei în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”, spune Iisus ucenicilor Săi. Tema Săptămânii de Rugăciune din acest an este valabilă și pentru noi cei de astăzi. Ea este importantă mai ales pentru Bisericile minoritare, care, în slujbele și rugăciunile lor, nu pot conta pe un număr mare de credincioși, dar care cred în prezența Mântuitorului în

mijlocul lor, deși constituie încă o comunitate așa de mică. În Biserica noastră, Evanghelică Luterană de limbă germană din România, acest cuvânt a devenit important, când, după schimbarea din 1989, mulți dintre tovarășii noștri de credință au părăsit țara și numeroase parohii s-au micșorat.

Acest cuvânt are valoare însă și pentru comuniunea noastră ecumenică în rugăciune. Săptămâna de Rugăciune pentru unitatea creștinilor nu este un prilej de a se întruni un număr mare de participanți, chiar și atunci când la slujbele noastre ecumenice, slavă Domnului, vin foarte mulți și sunt căutate. Dar, cu toate problemele pe care le poate ridica rugăciunea comună multor creștini din diverse confesiuni, este important faptul că există această rugăciune comună și că cei ce se roagă au convingerea prezenței lui Hristos. Asta pentru că Domnul, care vrea să fie printre noi, este același în toate Bisericile noastre: Iisus Hristos. Orice ne-ar deosebi pe unii de alții, credința în Iisus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu, Care este prezent printre noi în Duhul Sfânt, ne este comună. Temelia comună a credinței noastre ne îndreptățește la rugăciune ecumenică, chiar dacă, în vremea noastră, realizăm că trebuie să procedăm cu prudență în ceea ce privește formulele, rânduielele și conținutul rugăciunii noastre, pentru a păstra această temelie și a nu o pierde din vedere.

Organizatorilor Săptămânii de Rugăciune pentru unitatea creștinilor, alcătuitoarelor rânduielei liturgice, promotorilor și stimulatorilor acestei acțiuni anuale în țara noastră și în Bisericile noastre, li se cuvine recunoștința și aprecierea noastră. Mulțumim, de asemenea, tuturor clericilor din diferitele Biserici ale țării noastre, membrilor din parohii, care participă la rugăciunea comună, se roagă pentru unitatea Bisericilor noastre și cutează să facă pași pe calea realizării ei vizibile.

Fie ca bincuvântarea bogată a lui Dumnezeu să fie peste noi la Săptămâna de Rugăciune din anul acesta și să apropie întreolaltă oameni, creștini și Biserici, care invocă în mijlocul lor pe unul și același Domn!

D. Dr. Christoph Klein

Episcop al Bisericii Evanghelice A. B. din România